

La murga d'Armando Murga

El pare del que fou governador civil de Girona entre 1976 i 1977 devia ser un humorista o un masoquista. Es deia Murga, i va tenir dos fills: al noi li va posar el nom d'Armando, i a la noia el de Perpetua. Les expectatives gironines no podien ser pitjors: tindriem un governador disposat a armar murga perpètua? Per acabar-ho d'espantillar, el senyor Armando Murga era un franquista acèrrim i irreductible, quan ja feia mesos que Franco era mort: el país evolucionava a marxés forçades i ell es mantenia fidel als orígens i a les caducades essències. Els partits polítics estaven en plena ebullició i ell encara es refiava de les organitzacions del Movimiento. Tenia raó el *Diccionari* de l'Institut d'Estudis Catalans quan definia la paraula *murga*: «cosa que resulta pesada i fatigosa de fer, d'escoltar, de suportar».

«Sección Femenina, Juventudes, Guardia de Franco, Excombatientes...»

«El Consejo Provincial del Movimiento y los Consejos Locales tienen que ser los promotores de la actividad política en la provincia, así como impulsar el desarrollo económico, social y político de la misma. Y a este fin recabo la colaboración de todas las organizaciones del Movimiento: Sección Femenina, Juventudes, Guardia de Franco, Excombatientes, etc., que a través del tiempo han dado el más claro ejemplo de servicio y lealtad a España. Fuimos leales a Francisco Franco, pero esta lealtad no se contradice con la que las instituciones por él fundadas y entregadas al pueblo español tengan ahora un proceso de perfeccionamiento de acuerdo con la realidad actual.»

Armando Murga

Discurs de presa de possessió
del Govern Civil de Girona
Los Sitios, 14 de febrer de 1976

>> *El governador Armando Murga, l'alcalde Ignasi de Ribot i un personatge de la segona fila, reunits en una cerimònia oficial, fan simultàniament el gest inequívoc de treure's de la cara una nosa inesperada i molesta. Si d'algú que perd la paciència es diu que li ha pujat la mosca al nas, és evident que a les primeres autoritats gironines els pujava la mosca a l'ull o a l'orella.*

Quan feia mesos que Franco era mort, un governador franquista encara volia impedir l'evolució democràtica de la societat gironina

>> Francesc Ferrer i Gironès.

>> Armando Murga Carazo.

Un sopar oficial com el rosari de l'aurora

El dia 7 de novembre de 1976 se celebrava el sopar de clausura del Certamen Agrícola i Comercial de les Fires de Girona, substituït descafeïnat de la Fira oficial nascuda durant la República i no recuperada fins molts anys després. Hi eren presents els expositors, màxims exponents del món industrial i comercial gironí. Presidia el governador civil, que havia de cloure l'àpat amb un discurs. Abans, però, li tocava prendre la paraula al president de la Cambra de Comerç i Indústria, Francesc Ferrer i Gironès. L'atmosfera era densa, i el clima, tens. A l'hora del cafè, Ferrer es va aixecar per fer l'anàlisi anual de la situació econòmica que es feia tradicionalment en aquell acte. El seu discurs, fet íntegrament en català, farcit de dades i de greuges, va culminar amb aquestes paraules:

«Molts dels problemes que avui hem esmentat ací, i especialment els infraestructurals, només es poden resoldre amb un autèntic marc que faciliti la seva solució. Aquest marc es pot obtenir amb l'atorgament de l'Estatut d'Autonomia, el qual permetria de poder resoldre nosaltres mateixos els nostres problemes. Aquest anhel que s'ha convertit en poc temps en un

clamor popular, en una petició indiscutida i en un desig unànim, esperem que sigui ben aviat el baluard de la nostra personalitat i el camí que ens permeti el nostre desenvolupament integral com a persones». (*Presència*, 13 de novembre de 1976).

Ferrer va ser llargament aplaudit per la concurrència. Però el governador, tot ficant-se a la butxaca els folis del discurs que duia preparat, es va aixecar de taula i va donar per acabat abruptament el sopar.

Armando Murga encara va sobreviure uns mesos a aquest episodi, però al capdavall el van fer dimitir: Francesc Ferrer ho havia demanat expressament al president Suárez i al ministre Martín Villa. Pel Nadal de 1977, encara va escriure una carta al director del diari dient: «*Hay muchos gerundenses que se acuerdan de mí*» (*Los Sitios*, 31 de desembre de 1977) «I tant!», van contestar des de *Presència*: «Ens costarà molt d'oblidar les corredisses dels grisos, la llarga llista dels actes, dels mítings i dels recitals prohibits. Efectivament, el recordem molt, i precisament per això li demanem que no es mogui d'on està. Aquí, sense ell, sembla que ens en sortim millor.» (*Presència*, 14 de gener de 1978).